

ΔΙΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΓΕΝΙΚΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ ΤΩΝ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΩΝ

Ἡ διὰ τοῦ πραξικοπήματος τῶν Βουλγάρων δημιουργηθεῖσα ἐν τῇ χερσονήσῳ τοῦ Αἴμου κατάστασις εἶνε βεβαίως ἀνώμαλος, ἀλλὰ πολλῶ πλεον ἀνώμαλος καὶ ἀνυπόφορος ἀποβαίνει ἡ κατάστασις τῆς ταχυδρομικῆς ὑπηρεσίας, ἐνεκα τῶν ἀδιαλείπτων πραξικοπημάτων τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ταχυδρομικῶν ἐπιστατῶν. Ὡς ν' ἀνυψοῦτο μεταξύ ἡμῶν καὶ τῶν ἡμετέρων συνδρομητῶν ὁ Αἴμος ὁμοῦ καὶ ἡ Ροδόπη καὶ ὁ Πίνδος καὶ τὰ Καμβούνια ἀποτελοῦντα πάντα τεράστιον οὐρανομήκη σωρείτην, τὰ φύλλα ἅτινα τακτικῶς πέμπομεν πρὸς αὐτοὺς, καὶ πρὸ πάντων εἰς μικρὰς τινὰς πόλεις ἐνθα ὑπάρχουσι συνδρομηταὶ ἀπομεμονωμένοι εἰς ἡ δύο, δὲν περιέρχονται εἰς χεῖρας τῶν οὐδ' ἐπιστρέφουσι πλέον εἰς ἡμᾶς καὶ ἂν ἐνίοτε φθάνη μέχρις αὐτῶν ἅπαξ κατὰ διμηνίαν ἐν φύλλον, τοῦτο προέρχεται κατὰ θεῖαν οἰκονομίαν ἢ κατὰ γενναϊόφρονα συγκατάθεσιν τοῦ ταχυδρομικοῦ ἐπιστάτου. Εἰς μάτην ἀνά πᾶν Σάββατον κηλοῦμεν τὰς ἐφεδρείας τῶν γραμματῶσῳμων ὑπιστάμενοι φεῦ! ὑπερόγκους θυσίας ἢ ἐπὶ τῶν γραμματῶσῳμων κεφαλῇ τοῦ Ἑρμοῦ ἐνθαρρύνει τὰς φιλοκτῆμονας τάσεις τῶν κ. κ. ἐπιστατῶν καὶ αἱ ταινίαι δι' ὧν περιβάλλονται τὰ φύλλα μας δὲν ἐμπνέουσι μεγαλύτερον σεβασμὸν ἀπὸ τὰς ταινίας τῶν παρασῳμων τοῦ Σωτῆρος. Ἐν τῇ γενικῇ δὲ ἀνωμαλίᾳ ἀνετράπησαν καὶ αὐταὶ αἱ γεωγραφικαὶ ἀποστάσεις οὕτω τὰ φύλλα τὰ πεμπόμενα εἰς τινὰς παρὰ τὸν Κἀύκασον συνδρομητὰς μας, εἰς Δζέδδαν τῆς Ἀραβίας, εἰς Βομβήην, φθάνουσι ἀσφαλῶς εἰς τὸν πρὸς ὄν ὄρον ἀλλὰ τὰ πεμπόμενα εἰς Ἰσθμια, εἰς Ἀγᾶ τῆς Φθιώτιδος, εἰς τὸ Λαύρειον ἢ ἀπᾶλλονται, ἢ ἀνηλεῶς δεκατίζονται. Φαντάσθητε λοιπὸν, κύριε Γενικὲ Διευθυντά, ποίας διαστάσεις λαμβάνει ἡ ἱερὰ ἀγανάκτησις τῶν τοιούτων ἀδικουμένων συνδρομητῶν ὅταν παρουσιάζηται πρὸς αὐτοὺς ἡ ἀπόδειξις τῆς πληρωμῆς διὰ τὴν συνδρομὴν τῶν, ἧτις καὶ εἰς ὁμαλὰς περιστάσεις ἐμπνέει φρίκην καὶ ὀργὴν ἀκχτάσχετον εἰς πάντα καλῶς κατηρτισμένον Ἕλληνα ἀναγνώστην.

Ἐὰν ἐπιθυμῆτε, κύριε Γενικὲ Διευθυντά, δυνάμεθα νὰ ἐπιδείξωμεν ὑμῖν τὴν Μαύρην Βίβλον τὴν ἀπαρτιζομένην ἐκ τῶν πολυαριθμῶν ἐπιστολῶν τῶν παραπονουμένων συνδρομητῶν μας. Καὶ αὕτη δυστυχῶς εἶνε ἡ μόνη ἐπίδειξις εἰς ἡν δυνάμεθα νὰ προβῶμεν. Ἐπειδὴ ὁμοῦ δὲν ἔχομεν ἐχθρικός διαθέσεις καὶ ἐπειδὴ ἔχομεν ὑπ' ὄψει ὅτι οἱ κατακρατοῦντες τὰ φύλλα ἐπιστάται ὠθοῦνται εἰς τοῦτο ἐξ ὑπερμέτρου ἀγάπης πρὸς τὸ φύλλον μας, ὅπως δὲ λέγει παλαιὰ τις παροιμία «οἱ φίλοι τῶν φύλλων μας εἶνε φίλοι μας», διὰ τοῦτο προτείνομεν τὸ ἐξῆς συνδιαλλακτικὸν μέσον (modus vivendi): Νὰ ἐρωτήσῃ δι' ἐγκυκλίου τῆς ἡ Γενικῆς Διεύθυνσις τοὺς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἐπιστάτας τινὰς ἰδίως ἐξ αὐτῶν αἰσθάνονται ἐπιθυμίαν ἀκράτητον προβαίνουσιν καὶ μέχρι διαρκήσεως τῶν ταινιῶν ὅπως ἀναγινώσκωσι τὸ ἡμέτερον φύλλον, διὰ νὰ τὸ πέμπωμεν ἀπευθείας καὶ δωρεὰν εἰς αὐτοὺς, εὐδοκῶσι δ' οὕτω νὰ παραδίδωσι τακτικῶς τὰ προσδιωρισμένα διὰ τοὺς συνδρομητὰς μας φύλλα.

Πεποιθότες ὅτι ἡ παρούσα θὰ κατορθώσῃ νὰ ἐφελέκωσῃ τὴν προσοχὴν τῆς Γενικῆς Διεύθυνσεως, δραττόμεθα τῆς εὐκαιρίας ὅπως διαβεβαιώσωμεν τὸν κ. Γενικὸν Διευθυντὴν περὶ τῆς ἀκρας ἡμῶν ὑπολήψεως.

Ἡ γενικὴ διεύθυνσις τοῦ ΑΣΤΕΟΣ.

Ἡ ΕΥΤΥΧΙΑ

Καθόμαστε, ὅταν πάντα, οἱ δύο
Τὸ βράδυ μέσ' ἰστὴν κάμαρά της
Ἦμουν σκυμμένος σὲ βιβλίον,
Ἦταν σκυμμένη ἰστὴ δουλειά της.

Καὶ τὸ βιβλίον ἦσαν στίχοι,
Λάμψι ἀπὸ λόγια καὶ ἀρμονία
Ἔτσι τὸ ἀνοιξα ἰστὴν τύχη,
Κ' ἐδιάβασα:

«ὦ Εὐτυχία!

Λουλοῦδι σὲ ποιά χώρ' ἀνθίζεις;
Σὲ ποῖο ἴγαλό, μαργαριτάρι;
Ἄστέρι, ποιαὶς μερικὸς φωτίζεις;
Καὶ ποιαὶς καρδιάς, οὐράνια χάρι;

Ποῦ, ἄγγελε, φτερά διπλώνεις;
Νεράϊδα, ποῦ ὄροσολογιέσαι;
Εἴσαι διαμάντι ποῦ δὲ λυώνεις,
Ἡ καταχνιά ὁποῦ σκορπιέσαι;

Ἄδης, παράδεισος σὲ κρύβει;
Στὸν κόσμον ἢ ἰστὴν ἐρημία,
Μέσ' σὲ παλάτ' ἢ σὲ καλύβι,
Ποῦ βρίσκεσαι, ὦ Εὐτυχία;»

Δίχως τὰ μάτι ἀπ' τῆ δουλειά
Ν' ἀναστηκώσῃ μιά στιγμούλα,
Μοῦ ἀπεκρίθη—ὦ λαλιά!—
«Μ' ἐμᾶς, ὅς αὐτὴ τὴν καμαρούλα!»

Τετάρτατος

ἩΧΩ ΤΩΝ ΣΤΡΑΤΩΝΩΝ

Θεωρία :

Ὁ Λοχίας : Οἱ στρατιωτικοὶ νόμοι εἶνε καὶ λέγονται δρακόντιοι, δηλαδὴ εἶνε ὅταν νὰ ἔχετε ἕναν δράκοντα ἐπάνω εἰς τὸ σῆμα σας καὶ νὰ σᾶς κρατῆ ἀπὸ ἰδῶ καὶ νὰ μὴ σᾶς ἀφίνη νὰ κάμετε οὔτε ἔτσι οὔτε ἔτσι.

Ὁ δεκαεὺς : Στρατιωτικὴ ἱεραρχία θὰ εἴπῃ ὁ ὑποδεέστερος πρὸς τὸν ἀνώτερον.

Ὁ Λοχίας : Οἱ στρατιῶται πρέπει νὰ ἔχουν σύμπνοιαν. Σύμπνοια δὲ θὰ πῆ ὅταν ἕνας ἔχη τρεῖς κουβέρταις καὶ ὁ ἄλλος δύο, νὰ στρώνουν ταῖς δύο κάτω καὶ νὰ σκεπάζωνται μὲ ταῖς τρεῖς.

Ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ λόχου :

Ὁ γραφεὺς στρατιώτης πρὸς τὸν λοχαγόν : Σταθῆτε, κύριε λοχαγέ, λείπει μία περισπωμένη ἀπὸ τὴν πρώτην λέξιν τοῦ ἐγγράφου.

Ὁ Λοχαγός (ἀσπρημένος) : Ὅποιος τὴν ἰπῆρε . . . δέκα μέραις περιορισμόν!

Ὁ Λοχίας Τετάρτατος